

Arrest

nr. 209 360 van 17 september 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. ANDRIEN
Mont St-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 10 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 april 2018 met referthenummer X

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 augustus 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die *loco* advocaat D. ANDRIEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché T. VERSCHUEREN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verblijft volgens het verzoekschrift sedert 2011 in het Rijk.

Volgens het administratief dossier heeft hij geen legale verblijfstitel verkregen.

Op 17 december 2014 wordt aan verzoeker een inreisverbod voor de duur van drie jaren uitgereikt, naast een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn definitief. Er werd geen beroep aangetekend.

Op 25 juni 2016 wordt een herbevestiging van het bevel, betekend op 21 juli 2015, ter kennis gegeven.

Op 18 maart 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Het beroep dat verzoeker aantekent tegen deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) met arrest 172 932 op 9 augustus 2016 verworpen.

Op 28 maart 2018 wordt verzoeker door de politie van Kortrijk op heterdaad betrapt op het verrichten van zwartwerk. Verzoeker had geen identiteitsdocumenten bij zich en hij geeft toe dat hij werkt in België.

Verzoeker wordt diezelfde dag gehoord door de politie in aanwezigheid van een tolk.

Op 29 maart 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Tegen deze beslissing wordt geen beroep bij de Raad aangetekend. Verzoeker wordt overgebracht naar het gesloten centrum te Vottem, Herstal.

Op 3 april 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een nieuwe bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). De kennisgeving gebeurt op 4 april 2018 te Vottem. Dit is de eerste bestreden beslissing, met motieven als volgt:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: M.

voornaam: S.

geboortedatum: 15.11.1985

geboorteplaats:

nationaliteit: Algerije

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel / volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart (PV KO. 55.L1.006064/2018 van de politiezone van PZ VLAS). Hij maakt zich schuldig aan zwartwerk.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem betekend werd op 08.02.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene verklaart dat hij een vriendin, C. G., in België heeft. Hij verklaart dat hij verder geen kinderen of andere familieleden heeft in België of Europa. De vriendin van de betrokkene kan niet verplicht worden om België te verlaten maar kan wel vrijwillig haar partner na reizen naar het land van herkomst. Alsook kan er contact gehouden worden via moderne communicatiemiddelen.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij in België meer mensenrechten heeft dan in Algerije. In zijn land van herkomst is hij arm, hij wil dan ook in België blijven om te wonen en werken.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Algerije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Dit werd bevestigd na een onderzoek door de centrumarts. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene verwijzen naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum/verblijfsvergunning. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een verwijdering zich opdringt.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart (PV KO.55.L1.006064/2018 van de politiezone van PZ VLAS). Hij maakt zich schuldig aan zwartwerk.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Betrokkene verklaart dat hij een vriendin, C. G., in België heeft. Hij verklaart dat hij verder geen kinderen of andere familieleden heeft in België of Europa. De vriendin van de betrokkene kan niet verplicht worden om België te verlaten maar kan wel vrijwillig haar partner na reizen naar het land van herkomst. Alsook kan er contact gehouden worden via moderne communicatiemiddelen.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij in België meer mensenrechten heeft dan in Algerije. In zijn land van herkomst is hij arm, hij wil dan ook in België blijven om te wonen en werken.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Algerije een ernstige en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Dit werd bevestigd na een onderzoek door de centrumarts. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

1° betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel gehouden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem betekend werd op 08.02.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

Tevens op 3 april 2018, met kennisgeving op 4 april 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de tweede bestreden beslissing, met motieven als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: M.

voornaam: S.

geboortedatum: 15.11.1985

geboorteplaats:

nationaliteit: Algerije

in voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenaquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 04.04.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel gehouden.

Betrokkene bezit geen arbeidskaart/beroepskaart. (PV KO.55.L1006064/2018 van de politiezone van PZ VLAS). Hij maakt zich schuldig aan zwartwerk.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste hem betekend werd op 08.02.2017.

Betrokkene verklaart dat hij een vriendin, C. G., in België heeft. Hij verklaart dat hij verder geen kinderen of andere familieleden heeft in België of Europa. De vriendin van de betrokkene kan niet verplicht worden om België te verlaten maar kan wel vrijwillig haar partner na reizen naar het land van herkomst. Alsook kan er contact gehouden worden via moderne communicatiemiddelen.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene verklaart dat hij in België meer mensenrechten heeft dan in Algerije. In zijn land van herkomst is hij arm, hij wil dan ook in België om te wonen en werken.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Algerije een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat hij geen medische problemen heeft. Dit werd bevestigd na een onderzoek door de centrumarts. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd."

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen neer.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste onderdeel van het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van de wetten betreffende het gebruik van talen in bestuurszaken, gecoördineerd op 18 juli 1966.

Verzoeker stelt dat hij niet begrijpt waarom de bestreden beslissingen in het Nederlands zijn opgesteld omdat deze zijn ter kennis gebracht in Vottem. Verzoeker drukte zich altijd uit in het Frans en is woonachtig te Jemeppe.

Hij drukt deze grief uit als volgt:

"II. Exposé du moyen.

Pris de l'erreur manifeste d'appréciation et de la violation des articles 8,12 et 13 CED H, de l'article 41 de la loi du 18 juillet 1966 sur l'emploi des langues en matière administrative, des articles 1, 62 §2, 74/11, 74/13 et 74/14 de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, ainsi que du devoir de minutie.

• Premier grief.

Suivant l'article 41 de la loi sur l'emploi des langues, « Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage ».

En l'espèce, si l'on peut comprendre que l'ordre de quitter pris le 28 mars 2018 a été rédigé en néerlandais dès lors que le requérant fut arrêté à Courtrai, l'on reste sans comprendre que le 2nd pris le 3 avril 2018 le soit également dans cette langue, dès lors que :

- A ce moment il se trouvait en région francophone, soit Vottem (Herstal).

- Lors de toutes ses auditions le requérant s'est exprimé en français

- A déclaré qu'il vivait à Jemeppe, soit en région francophone.

En conséquence, les décisions du 3 avril 2018 devaient être prises en langue française."

3.2. Artikel 41 van de gecoördineerde wetten op het gebruik van talen in bestuurszaken van 18 juli 1966 (hierna: de Taalwetten Bestuurszaken) luidt:

"§ 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.

§ 2. Aan de private bedrijven, die gevestigd zijn in een gemeente zonder speciale regeling uit het Nederlandse of uit het Franse taalgebied, wordt echter in de taal van dat gebied geantwoord."

Verzoeker kan deze bepaling niet dienstig aanvoeren.

Het bestreden bevel is immers niet het gevolg van één of andere aanvraag van verzoeker, maar een ambtshalve politietiemaatregel, die in determinerende orde werd genomen op basis van de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten en dat hij een beroepsbedrijvigheid uitoefent als zelfstandige in ondergeschikt verband zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging (RvS 10 februari 2006, nr. 154.741: “Overwegende dat een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten een politietiemaatregel is en derhalve geen “akte” waaromtrent verzoekers als particulieren het gebruik van een bepaalde taal kunnen eisen; dat de bestreden bevelen immers niet het gevolg zijn van één of andere aanvraag van verzoekers, maar ambtshalve politietiemaatregelen, die in determinerende orde werden genomen op basis van de niet door verzoekers betwiste vaststelling dat zij langer op het grondgebied verblijven dan de in artikel 6 van de Vreemdelingenwet voorziene termijn”). Het inreisverbod is evenmin het antwoord op een aanvraag.

3.3. Artikel 58 van de Taalwetten Bestuurszaken luidt als volgt:

“Zijn nietig alle administratieve handelingen en verordeningen, die naar vorm of naar inhoud, strijdig zijn met de bepalingen van deze gecoördineerde wetten.

Onverminderd de toepassing van artikel 61, § 4, lid 3, wordt de nietigheid van die handelingen en verordeningen vastgesteld op verzoek van iedere belanghebbende, hetzij, door de overheid van wie die handelingen en verordeningen uitgaan, hetzij naar gelang van het geval en de rangorde van hun respectieve bevoegdheden, door de toezichthoudende overheid, de hoven en rechtbanken of de Raad van State (...).”

Een middel, ontleend aan een schending van de Taalwetten Bestuurszaken, is een middel van openbare orde dat zo nodig ambtshalve moet worden opgeworpen. Diegene die belang bij het beroep heeft, hoeft niet van een persoonlijk belang bij dit middel van openbare orde te doen blijken. De taalwetgeving raakt de openbare orde.

Uit het administratief dossier kan enkel worden afgeleid dat beide bestreden beslissingen in het Nederlands zijn opgesteld en ter kennis zijn gebracht in het Franse landsgedeelte. Vottem behoort tot de gemeente Herstal, die in het Franse taalgebied (Luik) ligt. Beide bestreden beslissingen zijn genomen toen verzoeker al enkele dagen in het centrum te Vottem verbleef. Dit blijkt uit een attest van de directeur van het centrum van 6 april 2018 die bevestigt dat verzoeker in het centrum verblijft sedert 29 maart 2018. Het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, ter kennis gegeven op 29 maart 2018, werd getroffen wanneer verzoeker zich bevond in Kortrijk. De thans bestreden beslissingen niet.

Artikel 4 van de Taalwetten Bestuurszaken luidt als volgt:

“Het Franse taalgebied omvat

- 1° de provinciën Henegouwen, Luxemburg en Namen;*
- 2° de provincie Luik, behalve de gemeenten vermeld in artikel 5;*
- 3° het arrondissement Nijvel.”*

Artikel 13, § 1, van de Taalwetten Bestuurszaken luidt als volgt:

“Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse, of in het Franse taalgebied gevestigd is, stelt de akten, die particulieren betreffen, in de taal van zijn gebied. (...).”

Artikel 39, § 2, van de Taalwetten Bestuurszaken luidt als volgt :

“In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied”.

De bestreden beslissingen die de verwerende partij op eigen initiatief neemt, moeten in het Frans worden opgesteld: zij is bestemd voor een vreemdeling die zich bevindt in het Franse taalgebied. Immers behoort Herstal tot het Franse taalgebied.

De bestreden beslissingen zijn echter in het Nederlands opgesteld zodat artikel 39, §2, van de Taalwetten Bestuurszaken werd geschonden.

De verwerende partij gedraagt zich ter terechtzitting hieromtrent naar de wijsheid van de Raad.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 april 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN